

Cod ECLI ECLI:RO:CACTA:2022:064.#####
Operator de date cu caracter personal 3170

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL CONSTANȚA
SECTIA PENALĂ ȘI PENTRU CAUZE PENALE CU MINORI ȘI DE FAMILIE

Dosar nr. #####/118/2020/a1*

ÎNCHEIEREA PENALĂ NR. ###/P/CP
Ședința Camerei de consiliu de la 24 Iunie 2022
Completul de judecată compus din:
Judecător de cameră preliminară ##### – președintele completului
Judecător de cameră preliminară #####

Cu participare:

Grefier ##### -#####

Procuror ##### ### din cadrul Ministerului Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.N.A. – Serviciul Teritorial Constanța

Pe rol, pronunțarea asupra contestațiilor formulate de inculpații ##### -##### (#####), trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, prevăzută de art.132 din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 C.pen. cu aplicarea art.35 alin.1 C.pen. (nouă acte materiale), art.309 C.pen. și art.5 alin.1 C.pen. și ##### (### #####), avocat ales ##### din cadrul Baroului Constanța, cu sediul in ####, trimisă în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu, prevăzută de art. 132 din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 C.pen. cu aplicarea art.35 alin.1 C.pen., art.309 C.pen. și art.5 alin.1 C.pen. (șapte acte materiale), împotriva încheierii penale nr. ### din 08.04.2022, pronunțată de Tribunalul Constanța în dosarul penal nr. #####/118/2020/a1*, având ca obiect măsuri și excepții dispuse de judecătorul de cameră preliminară.

Dezbaterile au avut loc în ședința camerei de consiliu din data de 16.06.2022 și au fost consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, încheiere care face parte integrantă din prezenta, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a stabilit pronunțarea la data de 24.06.2022, când a dispus următoarele:

COMPLETUL DE JUDECĂTORI DE CAMERĂ PRELIMINARĂ,

Asupra contestațiilor penale de față:

Prin încheierea nr. ###/08.04.2022 pronunțată de Tribunalul Constanța în dosarul nr. #####/118/2020/a1* s-au dispus următoarele:

În baza art. 345 alin. 1 Cod procedură penală:

Respinge ca nefondate:

-cererea de constatare a nulității, respectiv neregularității rechizitoriului nr ####/P/2015 din ## ## ##### emis de DNA-Serviciul Teritorial Constanța, formulată de inculpata ##### ;

-cererea de constatare a neregularității sau nulității absolute a rechizitoriului nr ####/P/2015 din ## ## ##### emis de DNA-Serviciul Teritorial Constanța, formulată de inculpatul #####-#####.

-cererile inculpaților privind restituirea cauzei la DNA -Serviciul Teritorial Constanța pentru refacerea urmăririi penale, respectiv pentru refacerea rechizitoriului.

În baza art. 346 alin. 2 Cod procedură penală:

Constată legalitatea sesizării Tribunalului Constanța prin rechizitoriul nr ####/P/2015 din ## ## ##### emis de DNA-Serviciul Teritorial Constanța privind judecarea inculpaților:

-#####-#####, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu în formă continuată (nouă acte materiale), prev de art. 132 din Legea nr 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 cod penal, cu aplicarea art. 35 alin 1 Cod penal, art. 309 Cod penal și art 5 Cod penal;

-#####-#####, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu în formă continuată (șapte acte materiale), prev de art. 132 din Legea nr 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin 1 cod penal, art. 309 Cod penal și art 5 Cod penal.

Constată legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală .

Dispune începerea judecării în cauză și trimiterea dosarului la completul de judecată pentru a stabili primul termen de judecată .

Pentru a pronunța această încheiere judecătorul de cameră preliminară a reținut următoarele:

În ce privește excepția de nelegalitate a actului de sesizare a instanței, ridicată de inculpata #####-#####, din perspectiva încălcării dispozițiilor art. 328 Cod procedură penală, în sensul că rechizitoriul ar fi ambiguu și nu ar îndeplini cerințele cu privire la descrierea faptelor reținute în sarcina inculpatei, și a mijloacelor de probă:

Examinând conținutul rechizitoriului , tribunalul –în complet de judecător de cameră preliminară –constată că rechizitoriul conține toate expunerile și explicațiile necesare pentru ca inculpata să cunoască în fapt și în drept, în mod complet și lămurit, acuzația penală care i se aduce.

Astfel, rezultă că inculpata a fost trimisă în judecată sub aspectul săvârșirii următoarelor fapte:

„În baza aceleiași rezoluții infraționale, la datele de 30.05.2003, 30.01.2007, 11.04.2007, 18.05.2007 27.02.2008, 20.10.2008 și 20.11.2012, în calitate de secretar al #####-#####, a contrasemnat pentru legalitate Hotărârile Consiliului Local Constanța nr. 293/30.05.2003, 74/30.01.2007, 231/11.04.2007, 302/18.05.2007, 130/27.02.2008, 599/20.10.2008, 312/20.11.2012 prin care se aprobau vânzările prin negociere directă a unor terenuri aparținând domeniului privat al UAT Constanța, deși acestea contraveneau art. 123 alin. 2 din Legea nr. 215/2001 care interzicea vânzarea de imobile aparținând domeniului privat al unităților administrativ teritoriale altfel decât prin licitație publică, ajutându-l astfel pe inculpatul #####-##### să comită infracțiunea de abuz în serviciu reținută în sarcina sa.”

S-a reținut în sarcina inculpatei încălcarea prevederilor art. 117 din Legea nr ##### și a art. 48 alin 1 din același act normativ. Totodată, în completarea rechizitoriului, DNA a indicat faptul că pentru existența complicității la infracțiunea de abuz în serviciu legea nu impune ca complicele să fi dat ajutor prin încălcarea de către el însuși a unor prevederi legale de serviciu.

Faptele au fost încadrate în drept ca fiind complicitate la abuz în serviciu, prevăzută de art. 132 din Legea nr.78/2000 raportat la art.297 alin.1 C.pen. cu aplicarea art.35 alin.1 C.pen., art.309 C.pen. și art.5 alin.1 C.pen. (șapte acte materiale).

Rechizitoriul susține acuzarea prin prezentarea și motivarea atât a laturii obiective a faptelor, cât și a laturii subiective, indicându-se în mod expres aceste părți ale argumentației procurorului.

Latura obiectivă este clar explicitată atât în elementele ei esențiale (contrasemnarea pentru legalitate.....), cât și pe larg, în tot cuprinsul considerentelor rechizitoriului, prin prezentarea cu trimitere la probe și mijloace de probă a întregului context în care se susține că s-au săvârșit faptele respective (persoanele interesate care au cumpărat terenurile, relația lor cu inculpatul #####-#####, compararea prețului de piață al terenurilor cu prețul de vânzare efectivă al acestora și aprecierea asupra existenței unui prejudiciu în dauna bugetului municipiului Constanța, etc.)

În ce privește critica privind neclaritatea prezentării laturii subiective (intenția directă), tribunalul o constată ca fiind nefondată, întrucât:

-în rechizitoriu se precizează că inculpata ##### este absolventă de studii superioare juridice, și îndeplinea funcția de secretar al #####, această precizare fiind corelată cu afirmația parchetului că inculpata ##### a acționat cu intenție directă, în sensul că se afirmă implicit -iar acest lucru se înțelege din context - faptul că nu este posibil ca o persoană cu cunoștințe juridice de specialitate și cu experiența practică mare (din 1994) în funcția de secretar al municipiului, să nu cunoască prevederile indicate de DNA ca fiind încălcate (art. 123 alin. 2 și art. 48 alin 1 din Legea nr 215/2001), astfel că singura ipoteză verosimilă este aceea că inculpata a contrasemnat hotărârile consiliului local cu știință, respectiv cunoscând că hotărârile CL conțineau dispoziții privind înstrăinarea unor terenuri fără licitația publică, deși aceasta era obligatorie conform legii.

-de asemenea, în rechizitoriu se indică funcțiile administrative ale celor doi inculpați, ceea ce permite a se stabili relațiile funcționale legale dintre aceștia, permite a se înțelege că parchetul afirmă că inculpata cunoștea cine a fost inițiatorul hotărârilor CL de înstrăinare a terenurilor, iar în acest context indică faptul că inculpata „l-a ajutat pe inculpatul #####, care inițiasă demersurile, să obțină înstrăinarea terenurilor, și a urmărit producerea acestor urmări”.

În acest context al camerei preliminare nu se urmărește stabilirea veridicității susținerilor parchetului, ci se stabilește doar că prezentarea faptelor este suficient de clară, pe latură obiectivă și pe latură subiectivă, pentru ca acuzația și limitele ei să fie înțelese de inculpați, iar aceștia să poată formula apărări care au aptitudinea de a fi eficiente.

Tribunalul reține că toate criticile inculpatei din perspectiva neclarității rechizitoriului constituie în realitate apărări asupra fondului cauzei, ce nu pot fi soluționate de către judecătorul de cameră preliminară.

Astfel:

-inculpata argumentează că sensul atribuției secretarului UAT de a contrasemna pentru legalitate nu este acela de a stabili conținutul legal sau nelegal al hotărârilor Consiliului local și al avizelor direcțiilor și compartimentelor de specialitate, ci acela de a verifica organizatoric existența acestora. Tribunalul constată că aceasta nu reprezintă o neclaritate a rechizitoriului, ci o apărare pe fond a inculpatei, rezultând că aceasta a înțeles pe deplin sensul acuzației.

-inculpata invocă și interpretează diverse prevederi ale Legii nr 215/2001, arătând că unele au fost interpretate greșit iar altele au fost omise de parchet atunci când a emis rechizitoriul. Tribunalul reține că și aceste susțineri se referă la fondul judecății, la normele care trebuie avute în vedere pentru stabilirea atribuțiilor inculpatei. Faptul că inculpata a identificat care sunt argumentele pe care le poate opune rechizitoriului arată că actul de sesizare a instanței este suficient de explicit. Nu se poate reține în camera preliminară că procurorul a omis a da eficiență unor anumite prevederi din legea nr 215/2001, care ar fi în favoarea inculpatei, pentru că aceasta ar însemna ca implicit judecătorul de cameră preliminară să facă o examinare pe fond pentru a constata dacă într-adevăr acele prevederi erau sau nu relevante și incidente în cauză, din perspectiva susținerii acțiunii penale.

-cu privire la aspectul referitor la lipsă de precizare în raționamentul descrierii faptelor a modalității în care procurorul a stabilit nelegalitatea HCL-urilor , tribunalul reține că rechizitoriul indică în ansamblu argumentele pentru care apreciază că HCL-urile sunt nelegale. În plus față de indicarea prevederilor art. 123 alin 2 din Legea nr 215/2001, în rechizitoriu se aduce și argumentul potrivit căruia „ Caracterul nelegal al vânzării fără licitație publică a unor imobile de către unitățile administrativ teritoriale, a fost stabilit și în cadrul unor litigii civile, tranșate în mod definitiv de către instanțele competente.

Astfel, prin Decizia civilă nr.##C/20.03.2019, pronunțată în dosarul nr.#####/842/2016, de către Curtea de Apel Constanța, s-a reținut că vânzarea terenurilor aparținând domeniului privat al unităților administrativ teritoriale se putea face doar prin licitație publică, cu excepția cazului constructorului bună credință. În continuare, instanța civilă a statuat că dacă această condiție, a edificării unei construcții de către o persoană de bună credință, nu era îndeplinită, vânzarea terenului era nelegală și deci lovită de nulitate absolută”.

În ce privește invocarea nulității actului de sesizare de către inculpata #####, motivat de încălcarea dreptului la apărare prin deturnarea sarcinii probei , prevăzută la art. 99 alin. 2 CPP, și prin aprecierea probelor în mod tendențios, tribunalul reține că toate criticile formulate în acest sens fac obiectul aprecierii instanței de judecată, iar nu a judecătorului de cameră preliminară, deoarece, pentru constatarea temeiniciei sau netemeiniciei susținerilor inculpatei în materia admiterii sau respingerii probelor ar trebui evaluat conținutul sau finalitatea acestor probe propuse în apărare de inculpată și respinse de parchet; or, pentru evaluarea conținutului sau scopului probei ar trebui ca organul judiciar (în speță, judecătorul de cameră preliminară) să evalueze ansamblul probelor pentru ca în raport de acesta să stabilească, substituindu-se organului de urmărire penală, dacă o probă anume era sau nu relevantă, era sau nu utilă, era sau nu necesară, etc (conform criteriilor prevăzute la art. 100 alin. 4 Cod procedură penală). O astfel de operațiune nu poate fi efectuată de judecătorul de cameră preliminară, întrucât implicit ar exercita o funcție de judecată, iar nu de verificare doar a legalității administrării probelor.

În altă ordine de idei, judecătorul de cameră preliminară verifică sub aspectul legalității administrării doar probele și mijloacele de probă existente în dosar, iar nu și pe cele inexistente, despre care inculpata susține că ar fi trebuit să fi fost administrate în cauză. Conform art. 346 alin. 3 lit b) Cod procedură penală, în condițiile în care parchetul apreciază că ansamblul probator existent în dosar este suficient pentru efectuarea judecății în cauză, nu se poate obține restituirea cauzei la parchet pe motiv că probele sunt insuficiente. În același timp, inculpata nu a indicat punctual nelegalitatea administrării vreunei probe anume, de unde rezultă că astfel de nelegalități nu au fost decelate de apărare.

În ce privește dreptul la apărare al inculpatei, aceasta are deplina libertate de a propune administrarea probelor pertinente în apărare pe tot parcursul judecății, iar în măsura în care acestea îndeplinesc criteriile pentru a fi încuviințate, vor fi administrate. Astfel, orice presupusă prejudiciere a dreptului la apărare al inculpatei în cursul urmăririi penale poate fi reparată în cursul judecății, fără a exista vreo consecință de ordin material pentru inculpată, atâta timp cât o hotărâre judecătorească nu se va pronunța până când nu au fost administrate toate probele necesare și utile. Dreptul la apărare se evaluează în ansamblul său, prin raportare la posibilitățile de apărare existente pe tot parcursul procesului, iar nu fracționat, pe anumite etape sau faze procesuale.

Nu pot fi primite în acest cadru procesual susținerile inculpatei conform cărora procurorul a dat o anume interpretare probelor cu un alt scop decât acela de aflare a adevărului, deoarece pentru a se stabili acest lucru ar trebui ca judecătorul de cameră preliminară să examineze dacă într-adevăr interpretarea probelor se îndepărtează sau nu de adevăr, și, mai mult, dacă există indiciile relei credințe în acest sens; or, aceste aspecte constituie o judecată pe fond și revin în competența instanței de judecată.

Asupra cererii inculpatului ##### #####-##### de a se constata neregularitatea sau nulitatea absolută a rechizitoriului nr ###/P/2015 al DNA -Serviciul Teritorial Constanța, motivat de nerespectarea principiului specialității reglementat de art. 74 din Legea nr 302/2004, în speță, motivat de lipsa acordului Statului Madagascar ca acest inculpat să poată fi urmărit sau judecat în acest dosar, tribunalul reține următoarele:

-față de considerentele prezentate de judecătorul de cameră preliminară cu privire la excepția de neconstituționalitate a art. 74 alin. 1 lit a) din Legea nr ##### în raport de prevederile art. 1 alin 3 și art. 124 alin. 1 și 2 din Constituția României, se constată că în cauză a fost respectată regula specialității de către organele de urmărire penală, deoarece sensul acestei reguli este acela ca inculpatul extrădat să nu fie supus unei urmăriri penale sau judecări în condiții de restrângere a libertății personale datorate acestor proceduri. Art. 74 alin. 2 din Legea nr ##### permite efectuarea de către organele judiciare (inclusiv de către organele de urmărire penală) a unor proceduri de urmărire penală și judecată care să aibă ca efect întreruperea prescripției răspunderii penale. Acest text (alin. 2) este în egală măsură aplicabil situației de față, ca și cel invocat de inculpat (alin 1), iar interpretarea lor împreună nu poate conduce la concluzia că legea stopează orice procedură judiciară în cauză până la obținerea consimțământului Statului Madagascar.

Principiul (regula) specialității are într-adevăr un caracter prohibitiv, dar nu în sensul interpretat de inculpat. Caracterul prohibitiv se referă la interdicția eludării voinței statului de executare (Madagascar) de a oferi protecție juridică inculpatului până la verificarea criteriilor

potrivit cărora poate refuza (obligatoriu sau opțional) încuviințarea extrădării, sau a altor condiții care permit sau nu extrădarea, precum condiția dublei incriminări, excluderea pedepsei capitale, garantarea asigurării dreptului la apărare, remediile pentru judecata în lipsă, inexistența amnistiei sau prescripției. Or, pe de o parte, această voință constituie o manifestare a suveranității, cu acest scop în sine, iar, pe de altă parte, protecția Statului Madagascar față de inculpatul #####-##### are un caracter material, iar nu formal, în sensul că are în vedere înseși consecințele materiale ce ar putea decurge pentru inculpat (arestarea preventivă, obligarea la executarea unei pedepse privative de libertate) iar nu derularea unor proceduri care nu pot avea finalitate în lipsa consimțământului Statului Madagascar.

Din punctul de vedere al Statului Român și al autorităților judiciare române, nu se poate constata nicio limitare sau încălcare a dreptului la apărare sau al altor drepturi procesual-penale ale inculpatului #####-#####, incompatibile cu cerințele unui proces echitabil, cât timp toate prevederile legii române în această materie au fost respectate și aplicate, și ele sunt conforme dezideratelor Curții Europene a Drepturilor Omului. Autoritățile române (inclusiv judecătorul de cameră preliminară) nu-și pot declara propria legislație ca nefiind conformă cu regulile procesului echitabil, doar pe baza regulii specialității, în timp ce toate celelalte procese fără element de extraneitate, judecate pe baza aceleiași legislații, sunt conforme procesului echitabil. Nici Statul Madagascar (sau orice alt stat de executare a extrădării) nu își poate aroga competența de a afirma o astfel de situație (ar constitui un amestec în treburile interne ale altui stat), deoarece regula specialității nu are legătură directă cu procesul penal intern și nu se constituie într-o cauză de nulitate a procedurilor judiciare, ci constituie o protecție de alt tip a persoanelor extrădate: protecția împotriva pedepsei capitale, protecția împotriva condamnărilor politice, protecția împotriva condamnărilor pentru fapte care nu sunt infracțiuni pe teritoriul statului Madagascar, etc. Or, se poate constata că acest tip de protecție nu este de natură a infirma vreo procedură penală internă -în măsura în care ar exista -care ar conduce sau a condus la o condamnare contrară criteriilor de protecție, ci este de natură doar de a bloca rezultatul material al unei astfel de proceduri, anume punerea în executare a acestui rezultat (hotărârea de condamnare).

Prin urmare, regula specialității nu poate constitui temei de declarare a nulității vreunui act de procedură în cauza de față.

În ce privește dimensiunea sintagmei din cuprinsul art. 74 alin. 2 din Legea nr 302/2004, anume că autoritățile „pot recurge inclusiv la o procedură în lipsă”:

Tribunalul reține că această prevedere trebuie interpretată în contextul în care ea a fost preluată în legea română, ca atare, din Convenția europeană privind extrădarea, ce se adresează tuturor statelor Europei care au aderat ori urmau să adere la ea.

În acest context, Convenția europeană a avut în vedere diversitatea sistemelor judiciare ale statelor europene, cu referire la faptul că unele dintre ele –în special cele cu sistem common-law –nu reglementează posibilitatea judecării în lipsa acuzatului, însă altele admit o astfel de procedură.

Astfel, prin cuvântul „inclusiv” din fraza analizată, se înțelege că procedura în lipsă constituie o procedură în extremis care poate fi uzitată și permisă statelor ce o acceptă, dar aceasta nu exclude o altă formă a procedurii, general acceptată de toate statele, și anume procedură în prezența acuzatului. Altfel spus, cuvântul „inclusiv” nu exclude, ci include

posibilitatea desfășurării unei proceduri cu participarea inculpatului. De altfel, o astfel de ultimă procedură satisface mai bine cerințele procesului echitabil.

În ce privește invocarea de către inculpat a autorității de lucru judecat referitoare la obligativitatea respectării principiului specialității, prin raportare la cele două încheieri pronunțate de Tribunalul Constanța, aceasta este nefondată pentru următoarele temeiuri:

-primul, și cel de fond, este acela că în cele două încheieri invocate instanțele au fost sesizate și au judecat dintr-o altă perspectivă, complementară celei de față, care nu contrazice cele reținute mai sus; anume, motivarea din acele încheieri a avut în vedere strict demersul de a se obține consimțământul la extrădare, care ar fi permis nu numai urmărirea penală și judecata, dar și punerea în executare imediată a eventualei sentințe de condamnare, fără a se mai urma procedura îndepărtării inculpatului de pe teritoriul României și apoi căutarea din nou a acestuia în diverse state unde s-ar putea afla precum și inițierea altor demersuri de extrădare pentru executarea hotărârii. Așadar, în acele încheieri, nu s-a luat deloc în dezbatere posibilitatea sau imposibilitatea urmăririi penale și judecării inculpatului în lipsa consimțământului Statului Madagascar, cu consecința că o eventuală hotărâre nu va putea fi pusă în executare, ci s-a luat în dezbatere strict posibilitatea efectuării unei urmăriri și judecări care să ducă la punerea în executare a hotărârii de îndată ce va rămâne definitivă.

-al doilea temei este acela că încheierile pronunțate în alte dosare și în legătură cu un alt obiect concret decât cel de față nu au autoritate de lucru judecat decât în procedurile la care s-au referit.

În ce privește invocarea de către inculpat a practicii judiciare în alte dosare (încheierea ##### ## ##### în dosar ####/36/2021 a Curții de Apel Constanța, încheierea din ## ## ##### a ICCJ- completul de 5 judecători, în dosar ####/1/2019), cu referire la aceeași situație juridică și la aceeași persoană, diferită de cele reținute mai sus de judecătorul de cameră preliminară, de asemenea, această apărare va fi respinsă pentru motivul principal că în sistemul de drept românesc precedentul judiciar nu constituie autoritate de lucru judecat în alte cauze similare și nu este obligatoriu (cu excepția deciziilor obligatorii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție), deoarece fiecare judecător are independență de gândire și este obligat să respecte legea, iar nu interpretarea legii făcută de alți judecători.

În ce privește invocarea de către inculpatul #####, în acest context, a securității raporturilor juridice în sensul ca, în situații identice, să se pronunțe soluții similare, tribunalul reține că acest principiu nu este absolut, și nu poate fi luat în considerare doar în parte, fără excepțiile sale. Astfel, conform jurisprudenței CEDO, securitatea raporturilor juridice stabilite printr-o hotărâre judecătorească definitivă se referă la principiul „ne bis in idem” care, într-adevăr, are în vedere nu numai cazul unei duble condamnări, ci și cazul dublei urmăriri penale, și are drept obiectiv să interzică repetarea procedurilor penale încheiate definitiv.

Or, în cauza de față nu se repetă procedurile din cauzele soluționate prin încheierile indicate mai sus, ci se dezbate o procedură independentă față de acestea.

În același timp, esența acestui drept fundamental este supusă unor rezerve (excepții) și anume ca prima procedură să nu fi fost afectată de un viciu grav, sau să nu fi intervenit probe noi. Or, în măsura în care în cadrul procedurilor invocate de inculpat nu au fost luate în dezbatere aspectele prezentate în cauza de față, care permit concluzia că art. 74 nu suspendă/blochează procedurile penale, se poate vorbi fie de una, fie de alta dintre aceste excepții. În esență, nu poate

exista autoritate de lucru judecat cu privire la rezolvarea unei probleme de drept, cât timp nu au fost avute în vedere argumentele expuse ulterior. Într-adevăr, problema de drept analizată, în ce privește principiul specialității, este aceeași, dar argumentele luate în considerare sunt complet diferite. Ca argument de similaritate, chiar Curtea Constituțională poate admite o excepție de neconstituționalitate care a fost anterior respinsă, în funcție de noi critici aduse textului atacat.

În ce privește contradictorialitatea între susținerile DNA și susținerile inculpatului referitoare la poziția statului malgaș asupra posibilității extinderii consimțământului la extrădare și cu privire la existența sau inexistența în legislația statului malgaș a unor reglementări care să permită acest lucru, tribunalul apreciază că se impune clarificarea acestui aspect după cum urmează:

Statul Madagascar are o legislație absolut similară oricărui alt stat civilizată, în ce privește regulile extrădării și aplicarea principiului specialității, această concluzie fiind susținută nemijlocit de întreaga corespondență și procedură purtată prin Ministerul Justiției cu acest stat, în special de semnalarea faptului că extrădarea se acordă de o autoritate jurisdicțională (o instanță).

Direcția Națională Anticorupție a dat un sens eronat precizărilor autorităților malgașe susținând că „procedura de extindere a consimțământului la extrădare la care ar trebui să dea curs nu este reglementată în legislația statului malgaș”. În comunicările lor, autoritățile malgașe nu s-au referit la faptul că nu au reglementată o procedură legală de extindere a consimțământului la extrădare pentru alte fapte, ci s-au referit la faptul că modalitatea concretă de exprimare a acestui consimțământ extins, astfel cum a fost solicitată de autoritățile române, nu este prevăzută de legislația malgașă. În fapt, autoritățile române au solicitat extinderea acestui consimțământ de către statul malgaș, în lipsa inculpatului #####-#####, care se află în stare de deținere în România, în timp ce autoritățile malgașe au explicat că, pentru a se pronunța cu privire la cererile autorităților române, este necesar ca procedura (existentă și reglementată) să se desfășoare în fața instanței de judecată din Madagascar, cu inculpatul ##### prezent în fața sa, pentru a se putea respecta exigențele apărării și verificarea poziției invocate de inculpat. Așadar, imposibilitatea obținerii consimțământului se datorează faptului că inculpatul #####-##### nu este prezentat în fața autorității judiciare malgașe, iar nu faptului că nu ar exista o lege malgașă în acest sens.

Decizia ##### ## ##### a ICCJ, pronunțată pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, referitoare la interpretarea și aplicarea art. 117 alin 2 din Legea nr ##### (principiul specialității în raport cu statele UE), nu este relevantă pentru speța de față, deoarece, pe de o parte, s-a respins sesizarea pentru temeuri procedurale, iar, pe de altă parte, a avut ca ipoteză situația unei pedepse aplicate definitiv pentru care autoritățile austriece au refuzat predarea în baza mandatului european de arestare, iar nu situația extinderii consimțământului la extrădare/predare pentru urmărire penală și judecată. Altfel spus, în decizia ##/2020 se pune problema aplicării unei măsuri privative de libertate, în timp ce în situația inculpatului #####, se pune problema urmăririi penale și judecării fără luarea unor măsuri de restrângere a libertății individuale. Or, tocmai acesta este argumentul principal pentru care judecătorul de cameră preliminară apreciază că regula specialității nu a fost încălcată în cauza de față.

Hotărârea din ## ## ##### a CJUE nr C-195/20 PPU, de asemenea, nu prezintă relevanță pentru soluționarea problemei de drept a regulii specialității în situația concretă a inculpatului #####-#####, întrucât în acea cauză ipoteza este aceea a părăsirii voluntare a teritoriului

de către persoana adusă cu un prim mandat european de arestare, urmată de readucerea în baza altui mandat european de arestare, emis distinct. Or, această situație nu se regăsește în cauza de față.

Nici decizia CCR nr 68/2017 nu este de natură a clarifica aplicabilitatea regulii specialității la situația inculpatului #####-#####, întrucât nu se pune problema depășirii competențelor funcționale ale Ministerului Public în legătură cu demersurile de continuare a procesului penal. Prin decizia indicată, Curtea Constituțională a statuat că „... a existat și există un conflict juridic de natură constituțională între Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție și Guvernul României, generat de acțiunea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție de a-și aroga atribuția de a verifica legalitatea și oportunitatea unui act normativ, respectiv Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 13/2017, cu încălcarea competențelor constituționale ale Guvernului și Parlamentului, prevăzute de art. 115 alin. (4) și (5) din Constituție, respectiv ale Curții Constituționale, prevăzute de art. 146 lit. d) din Constituție”.

În ce privește critica adusă oral urmăririi penale, în sensul că procurorul de caz a respins posibilitatea inculpatului de a efectua probe în faza de urmărire penală, invocând principiul specialității, iar prin aceasta inculpatul a fost viciat de o etapă procesuală, în contextul în care în faza de urmărire penală nu și-a putut exercita drepturile de apărare ca urmare a respingerii cererii de probatorii ca inadmisibilă, tribunalul reține următoarele:

După data de 03 iulie 2019, inculpatul #####-##### a efectuat următoarele demersuri, ori față de el au fost efectuate următoarele acte procedurale având legătură cu exercitarea dreptului său la apărare:

-cererea depusă de apărătorul ales al inculpatului #####-##### la ## ## ##### ((filele 156-159 vol 18 UP);

-cererea depusă de inculpatul #####-##### la ## ## ##### (filele 68-122 vol 19 UP);

-cererea depusă de inculpat #####-##### din ## ## ##### (filele 178-232 vol 19 UP);

-cererea depusă de inculpat #####-##### la ## ## ##### (filele 18-20 vol 26 UP)

-proces verbal de aducere la cunoștința inculpatului #####-##### a drepturilor și obligațiilor, din ## ## ##### (filele 29-32 vol 26 UP);

-proces verbal din ## ## ##### de informare avocat (filele 20-21 vol 28 UP);

-comunicare minută din ## ## ##### (filele 22-24 vol 28 UP)

-comunicare minută nr ##### din ## ## ##### (filele 25-26 vol 28 UP)

-proces verbal din ## ## ##### de consultare a actelor dosarului penal (fila 72 vol 28 UP)

-proces verbal din ## ## ##### de aducere la cunoștința suspectului #####-##### a schimbării încadrării juridice (filele 90-92 vol 28 UP)

-declarația de inculpat dată de #####-##### la data de ## ## #####, în care a precizat că își rezervă dreptul la tăcere motivat de regula specialității (filele 152-155 vol 18 UP);

Astfel, pe de o parte, inculpatul a fost asistat de avocați aleși iar aceștia au putut să exercite dreptul la apărare în cauză. Pe de altă parte, similar argumentului prezentat pentru inculpata #####, dreptul la apărare se apreciază în întregul său, astfel că, în măsura în care sunt necesare, probele respinse de procuror din orice motiv –inclusiv din motivul eronat că

ar fi împiedicată administrarea lor de principiul specialității –pot fi administrate în cursul cercetării judecătorești, prin aceasta dreptul la apărare fiind asigurat în întregime. Tot astfel, orice probă eventual administrată în cursul urmăririi penale fără participarea avocatului inculpatului, va putea fi readministrată în condiții de contradictorialitate, în cursul judecății, în condițiile art. 374 alin. 6-9 Cod procedură penală.

Asupra cererilor inculpaților ##### și ##### privind restituirea cauzei la DNA -Serviciul Teritorial Constanța pentru refacerea urmăririi penale, respectiv pentru refacerea rechizitoriului:

Tribunalul constată că descrierea faptelor în rechizitoriu, cu privire la ambii inculpați, se referă în mod explicit la toate împrejurările de loc, timp, mijloace, mod, scop în care se susține că acestea au fost săvârșite. Totodată, expunerea din rechizitoriu cuprinde distinct descrierea fiecărei fapte reținute în sarcina fiecăruia dintre cei doi inculpați, precum și formele concrete de participare a acestora, cu indicarea actelor și atribuțiilor legale ale fiecăruia în săvârșirea acestora.

Din analiza celor inserate în cuprinsul rechizitoriului tribunalul –în complet de judecător de cameră preliminară - reține că partea expozitivă a actului de sesizare a instanței cuprinde descrierea detaliată a faptelor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților.

Totodată, este de subliniat că art. 328 Cod procedură penală, prin sintagma „date privitoare la fapta reținută”, nu impune precizarea tuturor amănuntelor și detaliilor faptei, ci a acelor date care permit înțelegerea acuzației și permit formularea eficientă a apărării, astfel încât inculpații să fie în măsură să își facă apărările necesare pe parcursul procesului penal; acest deziderat este îndeplinit în speță, întrucât chiar din apărările inculpatei ##### se poate constata că aceasta a înțeles învinuirile și a fost în măsură de a le analiza și combate, a indica argumente în fapt și în drept ale apărării sale. În ce îl privește pe inculpatul #####, acesta nu a formulat critici punctuale cu privire la neclarități ale rechizitoriului.

Astfel fiind, tribunalul apreciază că faptele pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților sunt descrise de așa manieră încât pot fi stabilite atât obiectul, cât și limitele judecății, Ministerul Public precizând toate elementele necesare identificării conținutului laturii obiective și al celui aparținând laturii subiective, inclusiv normele legale reținute ca fiind încălcate și vătămarea produsă prin faptele ce fac obiectul cauzei, astfel că nu poate fi primită apărarea inculpatei ##### cu privire la încălcarea dispozițiilor art. 328 Cod procedură penală.

Totodată, probele pe care se întemeiază rechizitoriul sunt indicate atât în cuprinsul situației faptice expuse în mod detaliat în actul de sesizare, cât și în cuprinsul mijloacelor de probă enumerate în rechizitoriu, dar și opisate în fiecare volum al urmăririi penale, în funcție de disponerea lor.

În ce privește cererea de restituire a cauzei la parchet pentru refacerea urmăririi penale începând cu 03 iulie 2019, și eventual disponerea unei alte soluții atrase de regula specialității (clasare, suspendarea urmăririi penale), formulată în principal de inculpatul ##### și susținută și de inculpata #####, tribunalul o apreciază ca nefondată, dat fiind că, potrivit considerentelor legate de fondul excepției de neconstituționalitate, regula specialității nu împiedică, în realitate, efectuarea urmăririi penale după data extrădării inculpatului sub această condiție.

Pentru considerentele expuse, cererile privind restituirea cauzei la procuror vor fi respinse ca nefondate.

Tribunalul –în complet de cameră preliminară – mai reține următoarele:

Cauza revine în competența de judecată în primă instanță a tribunalului, respectiv a Tribunalului Constanța din perspectiva competenței teritoriale, având în vedere că art. 36 alin. 1 lit c) Cod procedură penală dă expres în competența tribunalelor, fără excepție cu privire la infracțiunea cercetată, judecata cauzelor în care urmărirea penală a fost efectuată de Direcția Națională Anticorupție .

Instanța a fost sesizată prin actul procedural prevăzut de lege, respectiv prin rechizitoriul emis de parchetul competent material și teritorial, iar rechizitoriul cuprinde elementele de formă și de fond prevăzute de lege și necesare pentru a se putea începe judecata , respectiv:

-menționarea parchetului și procurorului care a emis rechizitoriul, verificarea legalității și temeiniciei rechizitoriului de către procurorul ierarhic superior celui care a emis rechizitoriul, semnăturile și ștampila corespunzătoare.

-menționarea persoanelor trimise în judecată (cu datele corespunzătoare), menționarea infracțiunilor reținute în sarcina acestora (actele materiale, legătura de cauzalitate, urmarea produsă, latura subiectivă) și încadrarea juridică a acestora, prezentarea situației de fapt, menționarea și analiza mijloacelor de probă, menționarea dispoziției de trimitere în judecată. Nu se constată imposibilitatea stabilirii obiectului sau limitelor judecării .

Verificarea actelor procesuale ale urmăririi penale relevă faptul că în cauză s-a dispus începerea urmăririi penale, s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale pentru faptele pentru care au fost trimiși inculpații în judecată, aceștia au luat cunoștință despre acuzația în fapt și în drept și despre probele administrate, toate acestea întrunind condițiile de legalitate.

Nu au fost constatate nulități absolute produse în cursul urmăririi penale sau al camerei preliminare până la data pronunțării soluției, iar judecătorul de cameră preliminară nu a identificat nulități relative necesare a fi puse în discuție din oficiu în vederea aflării adevărului și justei soluționări a cauzei.

Urmărirea penală s-a desfășurat în condiții de legalitate, și nu au fost aduse critici din această perspectivă, până la data de 03 iulie 2019.

De asemenea, tribunalul reține că urmărirea penală s-a desfășurat în condiții de legalitate după data de 03 iulie 2019, constând în strângerea și administrarea probelor necesare lămuririi cauzei (în cea mai mare parte, înscrisuri considerate a fi relevante), dat fiind că regula specialității nu este o normă care să atragă nulitatea unor acte de urmărire penală efectuate cu respectarea prevederilor legale interne, ci este o normă ce privește relația dintre state, care are ca scop prevenirea supunerii extrădatului la pedeapsa capitală, la sancțiuni pentru infracțiuni politice, la pedepse pentru fapte neincriminate în legea statului de executare sau pentru infracțiuni amnistiate, prescise, etc.

Împotriva încheierii nr. ####/08.04.2022 pronunțată de Tribunalul Constanța în dosarul nr. #####/118/2020/a1* au formulat contestație inculpații ##### și #####.

Inculpata ##### a criticat soluția de respingere a cererilor și excepțiilor formulate în prima instanță, apreciind că se impunea: constatarea nelegalității actului de sesizare

a instanței, motivat de încălcarea dispozițiilor art. 328 Cod procedură penală; nulitatea actului de sesizare, motivat de încălcarea dreptului la apărare și aprecierea tendențioasă a probelor.

Inculpatul ##### a susținut că în mod greșit au fost respinse cererile și excepțiile formulate, în condițiile în care prin trimiterea în judecată a inculpatului a fost încălcat principiul specialității prevăzut de art. 74 din Legea nr. 302/2004, astfel că se impunea constatarea neregularității rechizitoriului și a mijloacelor de probă administrate pe parcursul urmăririi penale, începând cu data de 03.07.2019, cu consecința restituirii cauzei la procuror.

Examinând legalitatea și temeinicia încheierii contestate, prin prisma criticilor formulate de contestatori și din oficiu, judecătorii de cameră preliminară de la instanța de control judiciar constată următoarele:

Prin rechizitoriul nr. ###/P/2015 din data de 21.12.2020 al DNA-Serviciul Teritorial Constanța au fost trimiși în judecată inculpații:

- #####, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de abuz în serviciu în formă continuată (nouă acte materiale), prev de art. 132 din Legea nr 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin 1 Cod penal, art. 309 Cod penal și art 5 Cod penal, și

- #####, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu în formă continuată (șapte acte materiale), prev de art. 132 din Legea nr 78/2000 raportat la art. 297 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art. 35 alin 1 Cod penal, art. 309 Cod penal și art 5 Cod penal.

S-au reținut în sarcina inculpaților, prin rechizitoriul, următoarele:

Pentru inculpatul ##### s-a reținut că, în exercitarea atribuțiilor de serviciu care decurgeau din funcția de primar al #####, în baza aceleiași rezoluții infracționale, în perioada cuprinsă între anii 2007 și 2012, a îndeplinit, la intervale diferite de timp, cu încălcarea art.123 alin.2 și alin.3 din Legea nr.215/2001, 10 acte de dispoziție asupra unor terenuri din domeniul privat al #####, constând în înstrăinarea, în alte condiții decât prin licitație publică și fără ca rapoartele de evaluare să fi fost aprobate de consiliul local, a 10 terenuri, dintre nouă au fost vândute la prețuri vădit subevaluate, cu încălcarea art.62 alin.1 din Lege nr.215/2001 raportat la art. 2, 3 și 10 din Legea nr.215/2001, art.123 alin.2 din Legea nr.215/2001, art.3 alin.2 și art.45 din Legea nr.393/2004 și art.5 alin.1 din OUG nr.119/1999, prejudiciind astfel patrimoniul #####
#####

Pentru inculpata ##### s-a reținut că, în baza aceleiași rezoluții infracționale, la datele de 30.05.2003, 30.01.2007, 11.04.2007, 18.05.2007 27.02.2008, 20.10.2008 și 20.11.2012, în calitate secretar al #####, a contrasemnat pentru legalitate Hotărârile Consiliului Local Constanța nr.293/30.05.2003, 74/30.01.2007, 231/11.04.2007, 302/18.05.2007, 130/27.02.2008, 599/20.10.2008, 312/20.11.2012 prin care se aprobau vânzările prin negociere directă a unor terenuri aparținând domeniului privat al UAT #####, deși acestea contraveneau art.123 alin.2 din Legea nr.215/2001 care interzicea vânzarea de imobile aparținând domeniului privat al unităților administrativ teritoriale altfel decât prin licitație publică, ajutându-l astfel pe inculpatul ##### să comită infracțiunea de abuz în serviciu reținută în sarcina acestuia.

Judecătorii de cameră preliminară de la Curtea de Apel Constanța constată că obiectul camerei preliminare, potrivit art. 342 Cod procedură penală, îl constituie verificarea competenței

și a legalității sesizării instanței, verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organelor de urmărire penală.

Din perspectiva legalității actului de sesizare a instanței, ca o componentă a atribuției de verificare a legalității sesizării instanței, judecătorul de cameră preliminară examinează respectarea dispozițiilor art. 328 Cod procedură penală.

Conform art. 328 alin. 1,2 Cod procedură penală, rechizitoriul se limitează la fapta și persoana pentru care s-a efectuat urmărirea penală și cuprinde în mod corespunzător mențiunile prevăzute la art. 286 alin. (2), datele privitoare la fapta reținută în sarcina inculpatului și încadrarea juridică a acesteia, probele și mijloacele de probă, cheltuielile judiciare, mențiunile prevăzute la art. 330 și 331, dispoziția de trimitere în judecată, precum și alte mențiuni necesare pentru soluționarea cauzei. Rechizitoriul este verificat sub aspectul legalității și temeiniciei de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, iar când a fost întocmit de acesta, verificarea se face de procurorul ierarhic superior. Când a fost întocmit de un procuror de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, rechizitoriul este verificat de procurorul-șef de secție, iar când a fost întocmit de acesta, verificarea se face de către procurorul general al acestui parchet. În rechizitoriu se arată numele și prenumele persoanelor care trebuie citate în instanță, cu indicarea calității lor în proces, și locul unde urmează a fi citate.

Așadar, verificarea legalității actului de sesizare a instanței privește analizarea respectării condițiilor de formă privind rechizitoriul, fără a antama chestiuni ce țin de temeinicia acuzațiilor penale, dat fiind că activitatea judecătorului de cameră preliminară nu privește fondul cauzei și elementele esențiale ale raportului juridic de conflict (faptă, persoană, vinovăție).

Legalitatea actului de sesizare a instanței urmărește a stabili dacă rechizitoriul a fost verificat sub aspectul legalității și temeiniciei de procurorul ierarhic superior, dacă acesta cuprinde mențiunile obligatorii prevăzute de art. 328 Cod procedură penală, dacă în cuprinsul rechizitoriului sunt descrise faptele deduse judecării, pentru a se putea stabili obiectul și limitele judecării.

Cu referire la contestația inculpatei #####, curtea reține că toate aceste condiții mai sus enumerate sunt îndeplinite în cauză, rechizitoriul cuprinzând inclusiv descrierea faptelor ce constituie obiectul inculpării. Se menționează explicit acuzațiile penale aduse inculpatei #####, fiind descrisă în mod detaliat starea de fapt, așa încât este înțeleasă activitatea infracțională reținută de procuror în sarcina inculpatei, cu trimitere la mijloacele de probă administrate în cauză.

Sușinerile inculpatei privind insuficienta descriere a faptelor nu sunt întemeiate, în condițiile în care rechizitoriul cuprinde elementele necesare identificării activității infracționale reținută în sarcina fiecăruia dintre inculpați.

În sarcina inculpatei ##### se reține că, în baza aceleiași rezoluții infracționale, la datele de 30.05.2003, 30.01.2007, 11.04.2007, 18.05.2007 27.02.2008, 20.10.2008 și 20.11.2012, în calitate de secretar al #####, a contrasemnat pentru legalitate Hotărârile Consiliului Local Constanța nr. 293/30.05.2003, 74/30.01.2007, 231/11.04.2007, 302/18.05.2007, 130/27.02.2008, 599/20.10.2008, 312/20.11.2012 prin care se aprobau vânzările prin negociere directă a unor terenuri aparținând domeniului privat al UAT Constanța, deși acestea contraveneau art. 123 alin. 2 din Legea nr. 215/2001 care interzicea

vânzarea de imobile aparținând domeniului privat al unităților administrativ teritoriale altfel decât prin licitație publică, ajutându-l astfel pe inculpatul ##### să comită infracțiunea de abuz în serviciu reținută în sarcina sa.

Totodată, în actul de sesizare se reține că inculpata ar fi încălcat dispozițiile art. 48 alin. 1 și art. 117 din Leg7ea nr 215/2001.

Astfel cum a reținut și judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță, actul de sesizare a instanței cuprinde descrierea stării de fapt, precum și argumentația pentru care s-a apreciat, raportat la mijloacele de probă administrate, îndeplinirea condițiilor de tipicitate ale infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu.

Sub aspectul laturii obiective, se reține de acuzare că activitatea inculpatei a constat în contrasemnarea pentru legalitate a hotărârilor Consiliului Local Constanța, faptă prin care a dat un ajutor inculpatului ##### la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu. Se observă că se face trimitere la dispozițiile legale pretins încălcate de inculpată, precum și la poziția psihică a inculpatei, care ar fi specifică intenției directe.

Curtea reține că judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță a expus pe larg considerentele pentru care nu se poate reține o descriere insuficientă acuzației penale adusă inculpatei, argumente care sunt însușite și de curte. De altfel, motivele contestației sunt similare motivelor dezvoltate în primă instanță, nefiind prezentate argumente noi de natură să releve netemeinicia aprecierii judecătorului de cameră de la prima instanță.

Criticile aduse de inculpată nu pot fi catalogate drept deficiențe ale rechizitoriului, ci constituie apărări de fond prin care se combate teza acuzării, inculpata încercând să demonstreze că prin activitatea sa nu a încălcat dispozițiile legale din cuprinsul Legii nr. 215/2001, iar hotărârile Consiliului Local se bucură de prezumția de legalitate.

Având în vedere că în rechizitoriu este expusă complet starea de fapt și pretinsa contribuție a inculpatei, într-o modalitate care permite atât acuzaților, cât și instanței să înțeleagă obiectul cauzei, să fie formulate apărări, ce pot fi analizate de instanță, nu se pot reține elemente de nelegalitate ale rechizitoriului, din perspectiva obligației de a prezenta datele privitoare la fapta reținută în sarcina inculpatei. Inculpata pretinde, în esență, că acuzația penală nu este fondată, chestiuni ce țin de temeinica acuzației penale, iar nu de legalitatea urmăririi penale ori a rechizitoriului.

S-a mai invocat de inculpată încălcarea dreptului la apărare prin deturnarea sarcinii probei și aprecierea tendențioasă a probelor, însă judecătorul de cameră preliminară nu poate cenzura aprecierea procurorului că au fost administrate toate probele necesare aflării adevărului și stabilirii stării de fapt.

Astfel cum a reținut și judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul Constanța, eventuala insuficiență a probatoriului poate fi complinită în faza de judecată și se poate răsfrânge asupra soluției ce se va pronunța în cauză, însă nu atrage nelegalitatea actelor efectuate pe parcursul urmăririi penale.

Curtea constată că dispozițiile art. 306 alin. 3 Cod procedură penală, obligă organele de cercetare penală să strângă și să administrez probele, atât în favoarea, cât și în defavoarea suspectului ori inculpatului.

Procurorul a considerat că a administrat toate probele impuse de art. 306 alin. 3 Cod procedură penală și a sesizat instanța. Aprecierea caracterului complet sau incomplet al probelor

administrate are în mod vădit un element de subiectivitate, care nu poate fi cenzurat de instanță, poziția procesuală a acuzării și a apărării fiind justificat să fie diferită.

Ca atare, neadministrarea unor probe, chiar în măsura în care s-ar aprecia utile cauzei și ar influența situația juridică a inculpatei, nu poate afecta legalitatea sesizării instanței sau a probelor administrate, întrucât utilitatea unei probe nu poate fi analizată în procedura camerei preliminare, fiind un aspect în legătură cu temeinicia acuzației, iar nu cu legalitatea administrării probelor.

În egală măsură, pretinsele aspecte nelămurite privind atribuțiile de serviciu încălcate și modalitatea concretă de stabilire atribuției de serviciu încălcate nu reprezintă elemente de nelegalitate ale actului de sesizare, dat fiind că din cuprinsul rechizitoriului rezultă atribuția de serviciu pretins încălcată de inculpată, derivată din dispozițiile art. 48 alin. 1 și art. 117 din Legea nr. ##### , precum și modalitatea de încălcare, ce ar consta în contrasemnarea pentru legalitate a hotărârilor Consiliului local. Astfel, nu se poate reține existența unor neclarități ale stării de fapt, ce ar fi trebuit lămurite prin administrarea de probe, apărarea inculpatei reprezentând o contestarea a temeiniciei acuzației penale, ce se verifică numai în faza de judecată, iar nu de către judecătorul de cameră preliminară, în etapa camerei preliminare.

Drept urmare, în acord cu judecătorul de cameră preliminară de la Tribunalul Constanța, curtea reține că motivele invocate de inculpata ##### nu relevă neregularități ale actului de sesizare, urmând a fi respinsă contestația formulată.

Cu referire la contestația inculpatului #####, se constată că inculpatul ##### a fost extrădat din Republica Madagascar la solicitarea statului român și a fost predat autorităților române la data de 20 mai 2019, în autorizația de extrădare emisă de autoritățile statului solicitat menționându-se că predarea are loc în vederea punerii în executare a mandatului de arestare preventivă numărul 1/10 ianuarie 2018 emis de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția Penală, în dosarul nr. #####/1/2015, precum și a mandatului de executare a pedepsei închisorii nr. 269/7 februarie 2019 emis de Curtea de Apel București, Secția a II-a penală, în dosarul nr. #####/2/2018.

Extrădarea inculpatului ##### s-a realizat în baza curtoaziei internaționale, având în vedere că între România și Republica Madagascar nu este încheiată o convenție bilaterală și cele două state nu sunt ambele părți ale unei convenții internaționale, în ceea ce privește procedura de extrădare. În acest caz, fiecare din statele implicate în procedura de extrădare aplică reglementările interne, nefiind incidente convenții internaționale, tratate multilaterale sau bilaterale în materia extrădării.

Inculpatul ##### a invocat principiul specialității în prezenta cauză, susținând că nu se putea dispune trimiterea sa în judecată, în lipsa consimțământului autorităților malgaze cu privire la infracțiunile ce fac obiectul prezentei cauze.

Principiul specialității este reglementat de dreptul intern, respectiv Legea nr. 302/2004, care în art. 74 prevede următoarele:

”(1) Persoana predată ca efect al extrădării nu va fi nici urmărită, nici judecată, nici deținută în vederea executării unei pedepse, nici supusă oricărei alte restricții a libertății sale individuale, pentru orice fapt anterior predării, altul decât cel care a motivat extrădarea, în afară de cazurile când:

a) statul care a predat-o consimte; în acest scop, autoritățile române competente vor transmite statului solicitat o cerere însoțită de actele prevăzute la art. 36 alin. (2) și de un proces-verbal în care se consemnează declarațiile persoanei extrădate;

b) având posibilitatea să o facă, persoana extrădată nu a părăsit, în termen de 45 de zile de la liberarea sa definitivă, teritoriul României, ori dacă a revenit în România după ce a părăsit teritoriul statului român.

(2) Autoritățile române vor lua măsurile necesare în vederea, pe de o parte, unei eventuale trimiteri a persoanei de pe teritoriul României, iar pe de altă parte, întreruperii prescripției potrivit legislației române, inclusiv recurgerea la o procedură în lipsă.

(3) Când calificarea dată faptei incriminate va fi modificată în cursul procedurii, persoana extrădată nu va fi urmărită sau judecată decât în măsura în care elementele constitutive ale infracțiunii recalificate ar îngădui extrădarea.

(4) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. a) cererea adresată statului străin se formulează de către Ministerul Justiției, în baza încheierii instanței competente să soluționeze cauza în primă instanță, la propunerea motivată a Ministerului Public sau în baza încheierii instanței pe rolul căreia se află cauza, dacă extrădarea a fost acordată după trimiterea în judecată a persoanei extrădate, după caz.”

În art. 5 din Legea nr. 302/2004 se mai prevede:

”(1) În lipsa unei convenții internaționale, cooperarea judiciară se poate efectua în virtutea curtoaziei internaționale, la cererea transmisă pe cale diplomatică de către statul solicitant și cu asigurarea scrisă a reciprocității dată de autoritatea competentă a aceluși stat.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), prezenta lege constituie dreptul comun în materie pentru autoritățile judiciare române.”

Din corespondența purtată cu autoritățile malgaze nu rezultă că extrădarea inculpatului #####-##### s-a realizat în baza unei convenții internaționale, deși în cererea de extrădare s-a făcut referire la Convenția Națiunilor Unite împotriva Corupției și la Convenția Națiunilor Unite împotriva Criminalității Transnaționale Organizate, astfel că se impune a se reține că extrădarea a avut loc în baza curtoaziei internaționale.

Din această perspectivă, fiind incidente dispozițiile art. 5 alin. 1 din Legea nr. 302/2004, autoritățile judiciare române sunt obligate să respecte prevederile din Legea nr. 302/2004, inclusiv cu privire efectele extrădării în România a persoanei extrădate. Drept urmare, nu se impune analiza vreunei convenții internaționale, dat fiind că extrădarea nu rezultă că s-a întemeiat pe dispozițiile unei astfel de document internațional, ci au fost aplicate legislațiile naționale ale statelor implicate în procedura de extrădare.

În cauză este necontestat că nu există un consimțământ al autorităților malgaze privind cercetarea inculpatului pentru infracțiunile deduse judecății, astfel cum sunt menționate în rechizitoriul nr. ###/P/2015 din data de 21.12.2020 al DNA-Serviciul Teritorial Constanța.

Din răspunsul Ministerului Justiției din Republica Madagascar (adresa nr. 230/MJ/CAB/2020 din 15 iulie 2020), autoritățile malgaze nu au consimțit la urmărirea, judecarea, deținerea sau restricționarea libertății individuale a persoanei extrădate pentru alte fapte anterioare predării:

”Am luat act de cererea Dvs, ca Ministerul Justiției malgaș să prezinte poziția sa cu privire la renunțarea la regula specialității referitor la dosarul menționat anterior.

Mai întâi este important de subliniat că referitor la articolele 109,110 și 111 din Legea ##### privind cooperarea internațională în materie penală, extrădarea susnumitului ar fi trebuit să fie judecată într-o ședință dedicată extrădării. Prin urmare a avut loc un viciu de procedură, procedura de extrădare rămânând nulă, cu toate consecințele de drept.

De altfel, principiul specialității este unul din principiile de drept al extrădării: interzice ca extrădatul să fie urmărit sau pedepsit pentru o infracțiune anterioară predării, alta decât cea care a motivat extrădarea. Acest principiu constituie în același timp o protecție a persoanei extrădate, în special atunci când consimte la predarea sa autorităților statului solicitant, și o garanție, pentru statul solicitat, a efectivității motivelor prin care își poate rezerva dreptul de a refuza predarea, în special, pentru Madagascar, refuzul de a preda o persoană urmărită pentru infracțiuni cu caracter politic.

Ministerul justiției malgaș nu poate admite cererea dumneavoastră de extindere a consimțământului la judecarea domnului ##### pentru un dosar aflat pe rol sau unul viitor.

De asemenea, din descrierea procedurii reiese că domnul ##### nu și-a dat acordul. În plus acesta s-a prevalat de statutul său de solicitant de azil sub protecția Înaltului Comisariat al Națiunilor Unite pentru refugiați iar infracțiunile pentru care statul Dvs solicită ca justiția malgașă să facă derogare de la principiul specialității nu sunt clare și nu ne garantează faptul că nu este vorba de infracțiuni cu caracter politic”.

Se mai constată că prin autorizațiile nr. 4259-RP/19 din data de 14 mai 2019 și nr. 4259-RP/19 din 18 mai 2019 emise de procurorul Parchetului din cadrul Tribunalului de Primă Instanță Antananarivo, statul malgaș a precizat expres motivele extrădării și limitele predării inculpatului ##### către statul român, respectiv mandatul de arestare preventivă nr. 1/10 ianuarie 2018 emis de ICCJ în dosarul nr. #####/1/2015 și mandatul de executare a pedepsei închisorii nr. 269/2017 din data de 07 februarie 2019 emis de Curtea de Apel București în dosarul nr. #####/2/2018.

Totodată, inculpatul ##### a invocat încă din faza de urmărire penală regula specialității, după cum și organele de urmărire penală au apreciat în faza de urmărire penală că este aplicabilă regula specialității, având în vedere că au solicitat în faza de urmărire penală sesizarea Ministerului Justiției, în vederea obținerii consimțământului autorităților din Republica Madagascar pentru urmărirea penală a inculpatului #####, cu referire la infracțiunile ce făceau obiectul dosarului penal nr. #####/P/2015 al DNA-Serviciul Teritorial Constanța; prin încheierea nr. #####/01.08.2019 a Tribunalului Constanța a fost admisă cererea DNA-Serviciul Teritorial Constanța și a fost sesizat Ministerul Justiției în vederea formulării solicitării către autoritățile din Republica Madagascar, pentru obținerea consimțământului pentru urmărirea penală a inculpatului #####, în legătură cu infracțiunile ce făceau obiectul dosarului penal nr. #####/P/2015 al DNA-Serviciul Teritorial Constanța.

De asemenea, prin încheierea nr. #####/22.10.2019 a Tribunalului Constanța a fost admisă o cerere similară, în legătură cu infracțiunile ce făceau obiectul dosarului penal nr. #####/P/2015 al DNA-Serviciul Teritorial Constanța (conexat ulterior la dosarul penal nr. #####/P/2015 al DNA-Serviciul Teritorial Constanța).

Principiul specialității se întâlnește în procedura extrădării, în materia mandatului european de arestare și în domeniul transferării persoanelor condamnate în străinătate. Principiul este prevăzut în mod expres convenții internaționale, precum și în Legea nr. 302/2004 privind

cooperarea judiciară în materie penală, reprezentând un obstacol sau un impediment care limitează competențele statului emitent al unei cereri de extrădare să urmărească, să judece, să condamne la pedeapsa închisorii ori să supună persoana predată unei măsuri restrictive de libertate, pentru fapte anterioare emiterii cererii de extrădare, dacă acestea nu au făcut obiectul cererii de extrădare.

Contrar celor reținute de judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță, în cauză sunt întrunite condițiile cumulative prevăzute de dispozițiile art. 74 alin. 1 din Legea nr. 302/2004 pentru incidența acestui principiu:

a) există situația premisă cerută de textul legal, adică este vorba despre o „persoană predată ca efect al extrădării”, respectiv inculpatul ##### #####, în privința căruia statul malgaș a admis cererea de extrădare formulată de statul solicitant român și a fost predat acestuia din urmă;

b) pe lângă dosarul în care s-a desfășurat procedura extrădării, persoana predată să figureze într-un alt dosar/alte dosare în calitate de suspect/inculpat, indiferent de faza procesuală în care acesta se află (urmărire penală, cameră preliminară ori judecată).

c) infracțiunea care face ori care a făcut obiectul dosarului să fi fost săvârșită anterior predării sale. Infracțiunile pentru care s-a dispus trimiterea în judecată se reține că au fost comise în perioada #####, în condițiile în care extrădarea a avut loc în anul 2019.

În ipoteza în care condițiile enumerate anterior sunt îndeplinite, persoana extrădată nu mai poate fi urmărită, judecată, deținută în vederea executării unei pedepse sau supusă vreunei alte restricții a libertății sale individuale.

Principiul specialității este stabilit sub forma unei reguli prohibitive pentru autoritățile judiciare ale statului solicitant, ca o garanție a protejării drepturilor inculpatului și a suveranității statului membru de executare.

Contrar aprecierii judecătorului de cameră preliminară de la prima instanță, principiul specialității se opune oricărei proceduri judiciare în cursul căreia persoana extrădată fie urmărită, judecată sau deținută în vederea executării unei pedepse sau supusă unei măsuri restrictive de libertate, pentru alte fapte decât cele care au făcut obiectul extrădării.

Curtea reține ca neîntemeiată interpretarea dată de judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță dispozițiilor art. 74 alin. 1 din Legea nr. 302/2004, potrivit cu care principiul specialității constituie un obstacol pentru procedurile judiciare în condiții de restrângere a libertății personale, datorate acestor proceduri. Cu alte cuvinte, în interpretarea judecătorului de cameră preliminară de la prima instanță sunt permise procedurile judiciare, dacă acestea nu au ca efect restrângerea libertății personale a persoanei extrădate.

Curtea reține, din interpretarea gramaticală a dispozițiilor art. 74 alin. 1 Cod penal, că sensul textului de lege analizat vizează mai multe ipoteze alternative în care persoana extrădată nu poate face obiectul unei proceduri judiciare pentru fapte anterioare predării, respectiv:

- persoana extrădată nu poate face obiectul urmăririi penale;
- persoana extrădată nu poate face obiectul unei judecăți penale;
- persoana extrădată nu poate fi deținută în vederea executării unei pedepse;
- persoana extrădată nu poate fi supusă unei restricții a libertății individuale.

Fiecare dintre ipotezele menționate în textul de lege reprezintă un caz distinct în care principiul specialității împiedică desfășurarea unei proceduri judiciare (nu neapărat de natură penală, în funcție de legislația specifică fiecărui stat) împotriva persoanei extrădată.

Trebuie observat că în aliniatul 1 al art. 74 din legea nr. 302/2004 se folosește conjuncția ”nici” înainte de fiecare adjectiv (”urmărită ”, ”judecată ”, ”deținută ”, ”supusă”), ceea ce indică intenția de excludere, pe rând, a ideilor exprimate prin cuvintele pe care le precedă, respectiv fiecare dintre cele patru cazuri redată anterior.

Astfel, interpretarea corectă a art. 74 alin. 1 din Legea nr. 302/2004 determină concluzia că persoana urmărită nu poate fi urmărită penală/ judecată/ deținută în vederea executării unei pedepse/ supusă unei restricții a libertății individuale, pentru fapte anterioare predării, cu excepția excepțiilor prevăzute de lege (acordul statului solicitat sau prezența persoanei extrădate pe teritoriul statului unde s-a realizat predarea, după 45 de zile de la liberarea sa definitivă).

Principiul specialității constituie în practică o garanție a respectării drepturilor persoanei extrădate, prin respectarea întocmai a condițiilor în care extrădarea a fost acordată și împiedicarea eludării normelor privind extrădarea. Acesta se opune expres judecării persoanei extrădate pentru orice infracțiune săvârșită anterior remiterii și care n-a format obiectul cererii de extrădare.

Nu se poate aprecia că referirea la restricționarea libertății individuale constituie finalitatea urmărită prin instituirea principiului specialității, astfel încât interdicția urmăririi sau judecării persoanei extrădate să nu fie aplicabilă, fiind prohibită numai privarea de libertate a persoanei extrădate.

Redactarea textului de lege nu susține o astfel de interpretare, reținută de judecătorul de cameră preliminară de la prima instanță. În măsura în care voința legiuitorului ar fi fost în sensul opiniei exprimate în încheierea contestată textul de lege trebuie să aibă o cu totul altă redactare, în timp ce actuala reglementare este clară, determinând concluzia că este prohibită urmărirea penală sau judecată unei persoane protejată de principiul specialității, indiferent de soluția ce s-ar pronunța în cauză.

De altfel, această concluzie a fost reținută de instanțe și la pronunțarea încheierii nr. ###/01.08.2019 a Tribunalului Constanța și a încheierii nr. ###/22.10.2019 a Tribunalului Constanța, când au fost admise cererile de sesizare a Ministerului Justiției în vederea formulării solicitării către autoritățile din Republica Madagascar, pentru obținerea consimțământului pentru urmărirea penală a inculpatului #####-#####, în legătură cu infracțiunile din cauză.

În încheierea nr. ###/22.10.2019 a Tribunalului Constanța se reține că ”în condițiile în care cauza este în faza de urmărire penală, solicitarea consimțământului trebuie să se refere la toate aspectele viitoare ale procesului penal, incluzând eventuala judecată și eventuala punere în executare a hotărârii definitive ”.

Se observă că prin cele două încheieri s-a apreciat necesară obținerea consimțământului autorităților malgașe pentru cercetarea și judecarea inculpatului #####-#####, pentru alte fapte anterioare predării, în acord cu interpretarea dată de curte în prezenta cauză. Cele două încheieri nu pot fi valorificate din perspectiva autorității de lucru judecat, dat fiind că nu există o identitate de părți, obiect, cauză, procedurile judiciare anterioare având finalități diferite față de actuala procedură, ce are ca obiect verificarea competenței și a legalității sesizării instanței, verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organelor de urmărire

penală. Cu toate acestea, problema de drept, derivând din interpretarea art. 74 alin. 1 din Legea nr. 302/2004, este identică în prezenta cauză și în cauzele în care au fost pronunțate încheierea nr. ####/01.08.2019 a Tribunalului Constanța și încheierea nr. ####/22.10.2019 a Tribunalului Constanța, astfel că și dezlegarea dată problemei de drept trebuie să fie identică, ca o garanție a caracterului unitar al practicii judiciare, ce da expresie principiului securității raporturilor juridice.

Curtea mai remarcă faptul că și organele de urmărire penală au apreciat în faza de urmărire penală că este necesar consimțământul autorităților malgășe pentru a se continua urmărirea penală a inculpatului #####-#####, pentru alte fapte anterioare, diferite de cele care au făcut obiectul extrădării, tocmai de aceea au sesizat Tribunalul Constanța, care a pronunțat încheierile nr. 351/01.08.2019 și nr. 415/22.10.2019.

În concluzie, curtea reține că în cauză nu există consimțământul autorităților malgășe pentru cercetarea inculpatului #####-##### pentru faptele menționate în rechizitoriul nr. ###/P/2015 din data de 21.12.2020 al DNA-Serviciul Teritorial Constanța, în condițiile în care inculpatul a fost extrădat din Republica Madagascar, motiv pentru care principiul specialității consacrat de art. 74 alin. 1 din Legea nr. 302/2004 se opune ca inculpatul să fie urmărit penal și trimis în judecată pentru fapte anterioare, altele decât cele care au motivat extrădarea.

Principiul specialității determină interdicția efectuării unor acte de urmărire penală sau de judecată împotriva inculpatului #####-#####, pentru alte fapte anterioare extrădării. Acest principiu are și o componentă procedurală, ce determină interdicția efectuării unor acte de urmărire penală împotriva persoanei extrădate, motiv pentru care actele de urmărire penală efectuate începând cu data de 03.07.2019, precum și a mijloacelor de probă administrate pe parcursul urmăririi penale, începând cu data de 03.07.2019, privind pe inculpatul #####-##### sunt realizate contrar prevederilor art. 74 alin. 1 Cod procedură penală.

Încălcarea dispozițiilor art. 74 alin. 1 din Legea nr. 302/2004 prin desfășurarea unei proceduri de urmărire penală împotriva inculpatului #####-##### constituie o încălcare a condițiilor privind desfășurarea procesului penal, ce atrage nulitatea relativă, în condițiile art. 282 alin. 1 Cod procedură penală.

Conform art. 282 alin. 1 Cod procedură penală, încălcarea oricăror dispoziții legale în afara celor prevăzute la art. 281 determină nulitatea actului atunci când prin nerespectarea cerinței legale s-a adus o vătămare drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali, care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului.

Neregularitatea procedurală constatată, constând în desfășurarea unor acte de procedură împotriva inculpatului, administrarea de probe și trimiterea în judecată, determină nulitatea relativă a tuturor acestor acte de procedură, mijloace de probă și a actului de sesizare a instanței, dat fiind că s-a produs o vătămare a drepturilor procesuale ale inculpatului #####-##### care este supus unei noi proceduri penale, ce poate să se finalizeze cu o hotărâre de condamnare, deși se află sub protecția principiului specialității, de care inculpatul a înțeles să beneficieze.

Așa cum am arătat anterior, principiul specialității constituie și o garanție a protejării drepturilor inculpatului, ce a fost încălcată prin trimiterea sa în judecată, atât timp cât nu există acordul autorităților malgășe pentru cercetarea inculpatului pentru alte fapte anterioare predării.

Neregularitatea constatată impune a se reține nulitatea relativă a actelor procesuale și a actelor de procedură efectuate începând cu data de 03.07.2019, precum și a mijloacelor de probă

administrare pe parcursul urmăririi penale, începând cu data de 03.07.2019, privind pe inculpatul #####, cu consecința excluderii acestor mijloace de probă.

Drept urmare, este întemeiată susținerea inculpatului #####-##### privind incidența în cauză a principiului specialității, ceea ce impune admiterea contestației și reformarea încheierii contestate.

Pentru aceste considerente, în baza art. 4251 alin. 7 pct. 1 lit. b Cod procedură penală curtea va respinge ca nefondată contestația formulată de inculpata ##### împotriva încheierii nr. ###/08.04.2022 pronunțată de Tribunalul Constanța în dosarul nr. ###/118/2020/a1*.

În baza art. 4251 alin. 7 pct. 2 lit. a Cod procedură penală raportat la art. 347 Cod procedură penală va fi admisă contestația formulată de inculpatul ##### împotriva încheierii nr. ###/08.04.2022 pronunțată de Tribunalul Constanța în dosarul nr. ###/118/2020/a1*.

Se va desființa în parte încheierea penală contestată și, rejudecând, se vor admite cererile și excepțiile formulate de inculpatul ##### și se va constata neregularitatea rechizitoriului nr. ###/P/2015 din data de 21.12.2020 emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Constanța, ca efect al nerespectării principiului specialității prev. de art. 74 din Legea nr. 302/2004.

Se va constata nulitatea relativă a actelor procesuale și a actelor de procedură efectuate începând cu data de 03.07.2019, precum și a mijloacelor de probă administrate pe parcursul urmăririi penale, începând cu data de 03.07.2019, privind pe inculpatul ##### și se va dispune excluderea acestor mijloace de probă.

Se va dispune comunicarea încheierii Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Constanța, pentru ca, în conformitate cu dispozițiile art. 345 alin. 3 Cod procedură penală, în termen de 5 zile de la comunicare, procurorul să procedeze la remedierea neregularităților actului de sesizare și să comunice dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei.

Se va fixa termen de judecată la data de 20.09.2022, ora 10,00, pentru când se citează părțile și se încunoștințează apărătorii acestora.

Se vor menține celelalte dispoziții ale încheierii penale contestate, în măsura în care nu contravin prezentei încheieri.

În baza art. 275 alin. 2 Cod procedură penală va fi obligată inculpata ##### la plata sumei de 400 lei, reprezentând cheltuieli judiciare avansate de stat, ca efect al respingerii contestației.

În baza art. 275 alin. 3 Cod procedură penală celelalte cheltuieli judiciare avansate de stat vor rămân în sarcina acestuia.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:

Încheiere finală camera consiliu nr. 336/2022 din 24.06.2022, cod RJ eee975d8g
(<https://rejust.ro/juris/eee975d8g>)

În baza art. 4251 alin. 7 pct. 1 lit. b Cod procedură penală respinge ca nefondată contestația formulată de inculpata ##### împotriva încheierii nr. ###/08.04.2022 pronunțată de Tribunalul Constanța în dosarul nr. ###/118/2020/a1*.

În baza art. 4251 alin. 7 pct. 2 lit. a Cod procedură penală raportat la art. 347 Cod procedură penală admite contestația formulată de inculpatul ##### împotriva încheierii nr. ###/08.04.2022 pronunțată de Tribunalul Constanța în dosarul nr. ###/118/2020/a1*.

Desființează în parte încheierea penală contestată și, rejudecând:

Admite cererile și excepțiile formulate de inculpatul #####

Constată neregularitatea rechizitoriului nr. ###/P/2015 din data de 21.12.2020 emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Constanța, ca efect al nerespectării principiului specialității prev. de art. 74 din Legea nr. 302/2004.

Constată nulitatea relativă a actelor procesuale și a actelor de procedură efectuate începând cu data de 03.07.2019, precum și a mijloacelor de probă administrate pe parcursul urmăririi penale, începând cu data de 03.07.2019, privind pe inculpatul ##### și dispune excluderea acestor mijloace de probă.

Dispune comunicarea încheierii Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Constanța, pentru ca, în conformitate cu dispozițiile art. 345 alin. 3 Cod procedură penală, în termen de 5 zile de la comunicare, procurorul să procedeze la remedierea neregularităților actului de sesizare și să comunice dacă menține dispoziția de trimitere în judecată ori solicită restituirea cauzei.

Fixează termen de judecată la data de 20.09.2022, ora 10,00, pentru când se citează părțile și se încunoștințează apărătorii acestora.

Menține celelalte dispoziții ale încheierii penale contestate, în măsura în care nu contravin prezentei încheieri.

În baza art. 275 alin. 2 Cod procedură penală obligă inculpata ##### la plata sumei de 400 lei, reprezentând cheltuieli judiciare avansate de stat în contestație.

În baza art. 275 alin. 3 Cod procedură penală celelalte cheltuieli judiciare avansate de stat rămân în sarcina acestuia.

Definitivă.

Pronunțată prin punerea la dispoziția părților și a procurorului, prin mijlocirea grefei instanței, astăzi 24.06.2022.

Președinte – Judecător de cameră preliminară, pt. Judecător de cameră preliminară,

aflat în concediu de odihnă,
potrivit art. 406 alin. (4) Cod pr. penală,
semnează
președintele completului,
Judecător #####

Încheiere finală camera consiliu nr. 336/2022 din 24.06.2022, cod RJ eee975d8g
(<https://rejust.ro/juris/eee975d8g>)

Grefier,

-#####

Red.#####

Red.#####

2ex./18.08.2022